

I. rész

1. fejezet

Hiába fűjt a forró szél Macaóban, semmi felfrissülést nem hozott, csupán felkavarta a kikötő rohadó, sós szagát, amelybe döglött halak, hatalmas algakupacok, valamint ember- és sárkányürülék büze egyaránt keveredett. Ennek ellenére a *Honvágy* legénysége kint tolongott a fedélzeten annak reményében, hogy elkap egy kis szellőt. Hogy jobban elférjenek, egymásnak támaszkodtak. Időnként mozgolódás tört ki közöttük, kisebb lökdösődés, de a rekkenő hőség hamar elfojtotta a veszekedéseket.

Temeraire a sárkányfedélzeten kókadozott, pillantása a nyílt óceán fehéres távolába veszett. A szolgálatos legénység félálomban szendergett óriási árnyékában. Laurence maga is engedett valamit a protokollból, és levetett kabáttal ücsörgött Temeraire könyökénél, ahol mások nem láthatták.

– Biztos vagyok benne, hogy ki tudnám húzni a hajót a kikötőből – mondta Temeraire, a héten már nem először. Amikor baráti ajánlatát ismét elutasították, felsóhajtott. Szélcsendes időben bizonyára képes lett volna még a hatalmas sárkányszállítót is kivontatni, széllel szemben azonban csak kimerítette volna magát, mégpedig teljesen fölöslegesen.

– Még szélcsendben sem tudnád jelentős távolságra elvontatni – tette hozzá békéltető hangon Laurence. – A nyílt óceánon pár mérföld már sokat számítana, ebben az esetben azonban akkor sem tudnánk rendesen haladni, ha kint lennénk, ezért még mindig jobb a kikötő viszonylagos kényelmét élvezni.

– Szerintem borzalmasan idegesítő, hogy állandóan a szélre kell várnunk, amikor pedig minden készen áll, és mi is készen állunk – panaszkodott Temeraire. – A lehető leghamarabb szeretnék végre otthon lenni: olyan sok tennivalónk lenne! – Farkával a nyomaték kedvéért csapott egyet a fedélzeten.

– Csak arra kérlek, hogy ne éld bele magad túlzottan – mondta Laurence. Ő maga egyáltalán nem táplált nagy reményeket Temeraire terveivel kapcsolatban, és hiába próbálta már korábban is lehűteni a sárkány lelkesedését, semmire sem ment vele. Most sem számított sikerre. – Fel kell készülnöd néhány késleltető tényezőre, nemcsak itt, hanem otthon is.

– Jó, jó, ígérem, türelmes leszek – mondta Temeraire, majd azonnal megcáfolta Laurence esetlegesen feltámadó reményeit azzal, hogy ellentmondást nem tűrő hangon hozzátette: – Ámbár biztos vagyok benne, hogy az Admiralitás maga is hamar be fogja látni, hogy igazunk van. Hiszen nyilvánvaló, hogy nem igazságos megtagadni a fizetést a sárkányoktól, amikor a legénységet megfizetik.

Mivel Laurence azelőtt, hogy Temeraire reptetője lett volna, tizenkét éves korától fogva folyamatosan hajón élt, sőt, kapitány is volt, igencsak jól ismerte az Admiralitásnak azokat a tagjait, akik a Haditengerészetet és a Repülő Hadtestet felügyelik, és tudta, hogy a kifinomult igazságérzet nem igazán tartozik fő tulajdonságaik közé. Éppen ellenkezőleg: hivataluk mintha minden emberi tulajdonságuktól és valós értékeiktől megfosztotta volna viselőiket, csaknem egytől egyig csúszómászó, politikai érdekemberek voltak. Az itteni, kínai sárkányok kitűnő életkörülményei ugyan meggyőzték a vonakodó Laurence-t arról, hogy Nyugaton bizony gonoszul bánnak a sárkányokkal, de hogy ezt az Admiralitás is belássa – főleg ha még költeni is kell rá! –, nos, abban egyáltalán nem bízott.

Titkon abban reménykedett, hogy ha majd újra otthon lesznek, a csatorna melletti támaszpontjukon, Temeraire, még ha nem is adja fel céljait, de legalább visszafogja magát. Laurence igazán nem legyinthetett ezekre a célokra, hiszen természetesen és jogosak voltak, de Anglia mégiscsak harcban állt, és tudta, hogy Temeraire nem lesz olyan szemtelen, hogy ilyen körülmények között támasszon követeléseket a kormánnyal szemben, hiszen ez már-már zendülésnek számított volna. Mégis: megígérte, hogy segíteni fog neki, és nem vonhatja vissza a szavát. Temeraire, ha úgy akarná, akár itt is maradhatna Kínában, és élvezhetné az őt Éteri származása folytán megillető privilégiumokat. Főleg miatta, Laurence miatt tér vissza Angliába, és persze amiatt, hogy bajtársai helyzetén javítson. Laurence tehát kételyei ellenére sem tiltakozhatott, bár időnként hazugnak érezte saját hallgatását.

– Igazán okos dolog volt, hogy azt tanácsoltad, a fizetéssel kezdjük – folytatta Temeraire még jobban felszítva Laurence lelkiismeret-furdalását. Laurence azért javasolta, mert még ez volt a legkevésbé radikális Temeraire elképzelései közül. Szerinte például London egész negyedeit le kellene rombolni, és aztán úgy visszaépíteni őket, hogy a sárkányok is kényelmesen elférjenek az utcákon, sőt, sárkány-képviselőket kellene küldeni a parlamentbe. Ez utóbbi azonban nemcsak az épület teljes átépítésével járna, de az is valószínű, hogy az emberi küldöttek sem mernének részt venni az üléseken. – Ha már a fizetés megvan, biztos vagyok benne, hogy a többi könnyebb lesz. És akkor majd mi is fizethetünk az embereknek, akik úgyis annyira szeretik a pénzt, mint például azok a szakácsok, akiket nekem fogadtál. Elég finom illata van – tette hozzá hirtelen témát váltva, mivel a jól átsütött hús kellemes, erős illata még a kikötő bűzét is elnyomta.

Laurence aggodalmasan pillantott lefelé: a hajókonyha közvetlenül a sárkányfedélzet alatt volt, és most sűrű, fehér füst szállt fel a fedélzet deszkái között.

– Dyer! – intette magához az egyik küldöncét. – Menjen, nézze már meg, mit csinálnak odalent.

Temeraire ugyanis megkedvelte a kínai sárkánykonyhát. Ízlésének azonban a brit fedélzetmester, aki csak egyszerű mészáros volt, nem tudott eleget tenni, így Laurence keresett két olyan kínai szakácsot, akik vállalták, hogy a magas fizetésért hazájukat is elhagyják. Az új szakácsok nem beszéltek ugyan angolul, de öntudatosságban nem szenvedtek hiányt, így mostanra igencsak dúlt a féltékenység és a versengés a hajószakács csapata és közöttük. A háború célja természetesen a konyhai lábosok feletti uralom volt.

Dyer lesétált a fedélzet hátsó részéről induló lépcsőn, és benyitott a hajókonyhába. Abban a pillanatban sűrű füst csapott gomolyogva az arcába, és a vitorlakötélzetten elhelyezkedő örök felkiáltottak:

– Tűz van!

Az ügyeletes tiszt azonnal verni kezdte a kolompot, a nyelv csattogva-csilingelve csapódott a harang falának. Laurence utasításokat kiabált embereinek, hogy menjenek, és segítsenek a tűz oltásában.

A tengerészek fásultsága semmibe tűnt. Mindenki vödröt és csöbört ragadott, a bátrabbak közül néhányan bevetették magukat a konyhába, majd pár eszméletlen testet húztak ki a füstből: a segédszakácsokat, a két kínait és az egyik hajósínast; a hajószakácsnak azonban nyoma sem volt. Ekkorra már a tele vödörök is megérkeztek: a fedélzetmester pálcájával a fővitorla árbocát csapkodta egyenletes ütemben, hogy a láncmunka ritmusát megadja. Bár egyre több vödör víz zúdult be a konyhába, a füst mit sem csökkent, sőt, sűrűbb lett, és most már a fedélzet szinte minden deszkája alól előtört. A sárkányfedélzet láncait meg sem lehetett érinteni, olyan forrók voltak, és a két vas bakra hurkolt kötél füstölni kezdett.

Az ifjú Digby, aki mindig is gyors felfogású volt, egy másik csoportot szervezett, hogy a köteleket kioldják, és nagyokat sziszegtek, ahogy kezük időnként a forró vashoz ért. A többi reptető a fedélzet korlátja mellett állt, vödröket eresztettek a vízbe, majd tartalmukat a sárkányfedélzetre borították. Ilyenkor gőz tört a magasba, és szürkés só maradt vissza a hőségtől hasadozó deszkákon. A fedélzet úgy nyögött és recsegett, mint egy kórusnyi öregember, a deszkák közötti szurok megolvadt, és bűzös füstöt eregetve folyt végig a fedélzeten. Temeraire is feltápászkodott mostanra, és egyik lábáról a másikra nehezedett, ahogy sütötte lábát a forróság, pedig Laurence többször látta heverészni a déli nap hevétől felforrósodott sziklákon.

Riley kapitány is ott izzadt a vízmerítők között, és ahogy a vödrök oda-vissza jártak, bátorító szavakat kiáltott. Hangjából azonban kiérződött a kétségbeesés: a tűz szinte izzott, a hajótest deszkázatát pedig kiszárította a forró kikötőben töltött hosszú várakozás. A hajó hatalmas raktárai ráadásul már útra készen várták az indulást: tele voltak árukkal. Volt közöttük csodálatos porcelán, amelyet száraz szalmával kitöltött faládákba csomagoltak, több bála selyem, új vitorlaszövet a javításokhoz. A tűznek mindössze négy fedélzetnyi utat kell megtennie lefelé, és máris tönkreteszi mindet, utána pedig már szabad az út a löporraktár felé, ami a hajó végét jelenti.

A reggeli szolgálatosok, akik eddig a fedélzetközben aludtak, fulladozva törtek utat a fedélzetre. Nyitott szájjal kapkodtak levegő után, és ijedségükben megbontották a láncba állt emberek sorát. Bár a *Honvágy* igazi behemót volt, a legénység mégsem fért el az első és a hátsó fedélzeten, miközben a sárkányfedélzet szinte lángokban állt. Laurence megragadta az egyik árbocelőkötelet, és felhúzódkodott a hajókorlátra, hogy a kavargó tömegben megkeresse saját embereit. Többségük kint dolgozott a sárkányfedélzeten, de volt néhány, akit nem látott sehol: Therrowst, akinek a pekingi csata óta még mindig sínben volt a lába, Keynest, az orvost, aki valószínűleg könyvei társaságában a kabinjában ücsörgött, és másik küldöncét, Emily Rolandot. A kislány alig volt tizenegy éves, nyilván nem könnyű kitörnie a küszködő, erőlködő férfiak között.

A konyha kéményeiből magas hangú fütty tört elő, a teafőző sípolásához hasonló, a fém kéményfejek megrogytak, és úgy hajlottak a fedélzet felé, mint az érett kalászkok. Temeraire ösztönösen felszisszent, és hátrébb lépett, fejét, amennyire csak hosszú nyakától tudta, behúzta, nyakfodra teljesen rásimult a nyakára. Hátsó lába ugrásra készen megfeszült, egyik mellső lábával pedig a korlátnak támaszkodott.

– Laurence, ott biztonságban vagy? – szólította meg aggódalmasan.

– Igen, minden rendben, azonnal szállj fel! – felelte Laurence, miközben a fedélzeti kabin felé irányította az embereit. Tartott tőle, hogy leszakad Temeraire alatt a deszkázat. – Ha a fedélzeten is áttör a tűz, majd jobban hozzá tudunk férni – tette hozzá leginkább azért, hogy a hozzá közel állókba némi lelket öntsön. Valójában el sem tudta képzelni, hogyan oltják el a tüzet, ha már a sárkányfedélzeten is áttör.

– Jó, akkor megyek, és segíték – mondta Temeraire, és a levegőbe emelkedett.

Néhány férfi, akit nem érdekelt annyira a hajó, mint a saját bőrük, leeresztette a mentőcsónakot a tatról. Óvatosak voltak, nehogy valamelyik tiszt meglássa őket, de azokat teljesen lekötötte a tűzzel való küzdelem. A férfiak ijedten próbáltak elevezni a hajótól, ám Temeraire egyszer csak megkerülte a hajót, és lecsapott rájuk. Az emberekről tudomást sem vett: karmai közé kapta a csónakot, majd mint egy vödröt, megmerítette, aztán a levegőbe emelkedett, miközben a csónakból potyogni kezdtek az evezők, és ki-kiloccant a víz. Óvatosan egyensúlyozva a

sárkányfedélzet fölé repült, majd ráborította. A hirtelen áradat sziszegett és pattogott a forró deszkákon, majd vízesésként ömlött végig a lépcsőn.

– Hozzatok fejszéket! – kiabálta Laurence.

Kemény munka volt a forróságban, izzadva hasogatni a deszkákat. Mindenhol szállt a gőz, a fejszék meg-megcsúsztak a nedves, kátrányos fán, a résekből pedig dőlt a füst. Amikor Temeraire újra és újra elárasztotta őket, alig tudtak megkapaszkodni, mégis, csak a víznek köszönhatték, hogy folytatni tudták a munkát. Sűrű füst gomolygott mindenfelé. Munka közben néhányan meginogtak, majd összerogytak, de arra sem volt idő, hogy a hátsó fedélzetre vigyék őket: minden perc számított. Laurence a fegyvermestere, Pratt mellett dolgozott. Ingeiket hosszú, fekete izzadságcsíkok mocskolták be, ahogy újra és újra a magasba emelték fejszéiket. Végül váratlanul, egy puska lövésszerű zaj kíséretében a sárkányfedélzet nagy része megrogyott, és az alatta tomboló lángok közé hullott.

Laurence egy pillanatig a hasadék szélén imbolygott, míg főhadnagya, Granby arrébb nem rántotta. Együtt tántorogtak hátrébb. Laurence, akit félig megvakított a füst, szinte Granby karján lógott. Alig kapott levegőt, tüdeje majd' szétrobbant, szeme égett. Granby már félig lesegítette a lépcsőn, amikor egy újabb áradat mindkettejüket nekisodorta a fedélzetköz egyik negyvenkét fontos ágyújának. Laurence-nak sikerült annyira összeszednie magát, hogy a korláton áthajolva öklendezni kezdjen, de a hányás nem marta annyira a torkát, mint amennyire a hajából és ruhájából áradó bűdös, füstös szag fojtogatta.

Lassan a többiek is lejöttek a sárkányfedélzetről, így most már szabadon ömlhetett a víz a lángokra. Temeraire egyenletes ritmusban dolgozott, s hamarosan oszlani kezdett a füst. A konyhaajtóból fekete, kormos víz ömlött a hátsó fedélzetre. Laurence fáradtnak és betegnek érezte magát, és hiába vett mély lélegzeteket, a tüdeje mintha nem akart volna megtelni. Riley rekedt parancsokat recsegett a hangtölcsérébe, de a sziszező gőz zaja mellett alig lehetett hallani, mit mond. A fedélzetmester hangja teljesen elment: pusztá kézzel lökdöste vissza a sorba az embereket, és a fedélzeti nyílások felé mutogatott, így nemsokára elérte, hogy feladogatták az alsóbb fedélzeteken maradt embereket. Laurence örömmel látta közöttük Therrowst. Közben Temeraire újabb adag árvizet zúdított az utolsó zsarátnokokra, majd a kormányos, Basson kidugta a fejét a fő lejáróban, és kikiabált:

– Nincs több füst, uram, és a hálófedélzet deszkái is már csak langyosak. Azt hiszem, sikerült!

Szagatott, de szívből jövő örömkialtás szakadt fel az emberekből. Lassan Laurence is úgy érezte, hogy már képes levegőt venni, bár még minden köhögés után muszáj volt kiköpnie. Végül Granby segítségével fel is tudott állni. A fedélzet fölött úgy ült a füst, mint a hosszú ágyúzások után, amikor pedig Laurence felkapaszkodott a lépcsőn, látta, hogy a sárkányfedélzetből csak szénné égett deszkák maradtak. A deszkázat szakadozott széle úgy nézett ki, mint az égett papír. A roncsok közepén a hajószakács elszenesedett teteme feküdt: a koponya feketére égett, a lábakból csupán szomorú csonk maradt, a többi hamuvá porladt.

Temeraire letette a mentőcsónakot, egy ideig bizonytalanul lebegett a hajó fölött, majd belecsobbant a tengerbe, mivel a hajóra nem tudott leszállni. Aztán odaúszott hozzájuk, karmával a korlátba kapaszkodott, és aggódalmasan nyújtogatni kezdte a nyakát a fedélzet felé.

– Jól vagy, Laurence? És a legénységem is jól van?

– Igen, mindenki megvan – mondta Granby, és Laurence felé bólintott. Emily, akinek szőke haját korom pöttyözte, egy jókora vizeskorsóval lépett oda hozzájuk. A korsóban állott volt a víz, szaga a kikötő bűzéhez hasonlított, mégis jobban esett, mint a bor.

Riley is felmászott melléjük.

– Micsoda pusztulás! – mondta a roncsokra nézve. – Hála Istennek legalább a hajó túlélte, de bele sem merek gondolni, milyen sokára indulhatunk csak útnak. – Hálás pillantással vette át Laurence kezéből a korsót, alaposan meghúzta, úgy adta tovább Granbynek. – Szörnyen sajnálom, ami történt. Gondolom, az összes felszerelés elpusztult – tette hozzá a száját törölgetve: a reptetők hálói ugyanis a hajó orr-részéhez közel, a konyha alatt helyezkedtek el.

– Édes Istenem – mondta kissé üres tekintettel Laurence –, fogalmam sincs, mi lehet a kabátommal.

– Négy, négy nap – mondta a szabó tört angolsággal, és a biztonság kedvéért feltartotta négy ujját is. Laurence felsóhajtott.

– Jó, rendben. – Csekély vigasz volt, hogy bőven ráérték, hiszen a hajó kijavításához legalább két hónapra lesz szükség, addig embereivel együtt a parton lesznek kénytelenek vesztegelni. – És meg tudja javítani a másikat?

Mindketten lenéztek arra a kabátra, amelyet Laurence mintának hozott: immár nem palackzöld volt, hanem fekete, a gombok világosszürkék lettek a hőtől, mindezek mellé füst- és sósvíz-szagot árasztott. A szabó nem vágta rá azonnal a nemet, de arcából pontosan ki lehetett olvasni a véleményét.

– Ezt vigye el – mondta inkább, majd a bolt hátsó részéből egy újabb ruhadarabot hozott elő. Nem volt európai értelemben vett kabát, inkább a kínai katonák egyenruhájának felső részére emlékeztetett: elől tunikaszerűen megköthető, nyakánál keskeny, felfelé álló gallérral.

– Hát... – nézegette Laurence bizalmatlanul. Selyemből volt, jóval világosabb zöld, mint a kabátja, ráadásul a szegélyek mentén végig vörös-arany hímzés díszítette. Egyetlen jó tulajdonsága az volt, hogy nem volt annyira díszes, mint azok a ruhák, amelyeket a korábbi, ünnepélyes alkalmakkor viselnie kellett.

Mivel azonban mind neki, mind Granbynek részt kellett vennie a Kelet-Indiai Társaság megbízottjai számára rendezett vacsorán, mégsem jelenhetett meg sem félmeztelenül, sem abban a télikabátban, amelyben a szabóhoz érkezett. Amikor pedig visszaért a parti főhadiszállásra, ahol Dyer és Roland elmondták, hogy nincs az pénz, amiért megfelelő kabátot lehetne kapni a környéken, még inkább belenyugodott abba, hogy kínai ruhát fog viselni. A kabáthiányon nem csodálkozott: egy úriember sem öltözne magától reptetőnek, arról nem is szólva, hogy a sötétzöld szín sem számított közkedveltnek a nyugatiak között.

– Talán ezzel fog divatot teremteni – jegyezte meg Granby félig vigasztaló, félig tréfálkozó modorban. Ő talált ruhát saját hórihorgas alakjára: az egyik szerencsétlen szárnysegédétől kobozta el, akinek a hálóhelye a hajó alsó részében volt, így ruhatára nem vált a tűz martalékává. Igaz, kabátjának ujja túl rövid volt, jóval a csuklója fölé ért, sápadt arca pedig kipirosodott a naptól, s ezek miatt jóval fiatalabbnak nézett ki, mint huszonhat, de legalább senki sem fogja ferde szemmel méregetni. A széles vállú Laurence azonban egyik fiatalabb tisztól sem vehette kölcsön a kabátját, és a Riley által felajánlott kék egyenruhában sem akart mutatkozni. Nem akarta, hogy azt higgyék: szégyelli, hogy reptető lett belőle, és úgy tesz, mintha még mindig hajóskapitány volna.

Laurence-t és társait egy tágas, tengerparti házban helyezték el. A ház egy helyi holland kereskedő tulajdonában volt, aki szívesen átengedte nekik, maga pedig inkább beköltözött a város központjába, ahol nem kellett sárkányok szomszédságában laknia, Temeraire-nek ugyanis

a sárkányfedélzet pusztulása miatt kénytelen volt a tengerparton aludni. Ennek sem a helybeli nyugati kolónia tagjai, sem Temeraire nem örült: utóbbi azért nem, mert a homokos part tele volt kicsi, de roppantul idegesítő rákokkal, amelyek nagy sziklának nézték, és amikor aludt, megpróbáltak felkapaszkodni rá, és elrejtőzni rajta.

Laurence és Granby vacsorára menet elköszöntek a sárkánytól. Temeraire-nek tetszett Laurence új ruhája, szerinte a színe éppen megfelelő árnyalatú volt, az aranyozott gombok és hímzések pedig különösen szép mintájúak.

– Nagyon jól megy a kardhoz – tette hozzá, miután minden oldalról körüljárta és megvizsgálta. Az említett kardot ő adta Laurence-nek, így nyilvánvaló volt, hogy azt vélte a felszerelés legfontosabb tartozékának. Tény, ami tény: a kard volt Laurence ruházatának egyetlen olyan darabja, amely miatt nem kellett szégyenkeznie. Inge, melyet szerencsére elrejtett a kabát, a sok mosás ellenére is úgy nézett ki, mint egy darab rongy, bricsesze szintén csak távolról nézve látszott tisztának, harisnyáját pedig jótékonyan elrejtette a magas szárú hesseni csizma.

A búcsú után hagyták, hadd lásson neki Temeraire a vacsorának. A sárkány nem maradt egyedül: nemcsak a szárnysegédek egy csoportja ügyelt rá, de a Kelet-Indiai Társaság katonáinak egy csapatát is kirendelték, hogy megvédje – nem annyira a veszélyektől, mint inkább csodálótól. A nyugatiakkal ellentétben ugyanis, akik inkább elmenekültek parti otthonaikból, a kínaiak nem féltek a sárkányoktól, mivel azok már gyerekkoruk óta köztük éltek. Az éteriekből pedig annyira kevés volt, és ők is olyan ritkán hagyták el a császári körzeteket, hogy hitük szerint már a pusztá látványuk – nemhogy a megérintésük – is szerencsét hozott.

Staunton azért szervezte meg ezt a vacsorát, hogy kissé elvonja a tisztek figyelmét a szerencsétlenségről és az azzal járó gondoktól; igazán nem tudhatta, milyen kellemetlen helyzetbe hozta ezáltal a ruházatukat vesztett reptetőket. Laurence ilyen jelentéktelen semmiség miatt nem akarta visszautasítani a nagylelkű meghívást, és az utolsó pillanatig reménykedett abban, hogy talál magának megfelelő öltözetet. Most már előre készült a vacsora alatti kellemetlen helyzetekre, és arra, hogy az egész társaság az ő rovására fog szórakozni.

Megjelenésekor egy pillanatra döbbszent csend támadt, de amint kezét rázott Sir George-dzsal és elfogadott egy pohár bort, újra indult a beszélgetés. A társaság egy idősebb tagja, aki időnként előszeretettel tette magát süketnek, félhangosan megjegyezte:

– A reptetők meg a kis hóbortjaik! Ki tudja, legközelebb mit vesznek a fejükbe?

Granby szeme idegesen villant, de a szoba kitűnő akusztikája következtében néhány kevésbé nyílt megjegyzést is hallani lehetett.

– Hát, végül is nyugodtan öltözhet keleti hercegnek, ha úgy látja jónak – mondta Grothing-Pyle, és miután hátrafordulva kíváncsi pillantást vetett Laurence felé, vállat vont. – Nekünk legalábbis teljesen mindegy. Érzi? Ez szarvashús! Már legalább egy éve nem ettem szarvast!

Laurence sértődött felháborodásában az egyik nyitott ablak felé fordult. Sosem gondolta, hogy így fogják majd értelmezni, amit tett: a császár kizárólag *pro forma* fogadta örökbe, mégpedig azért, hogy a kínai szokásoknak eleget tegyenek, mivel csak a császári család tagjai lehetnek az éteriek társai. A britek örömmel fogadták az ötletet, mert így zökkenőmentesen megoldódott a Temeraire tojásának megszerzése körüli huzavona. Zökkenőmentesen – de nem Laurence számára. Saját dölyfös apjával már eddig is meggyűlt a baja, és nem szívesen gondolt arra, mi lesz akkor, ha az örökbefogadásról tudomást szerez. Igaz, ez mégsem akadályozta meg a döntésben: az áruláson kívül bármibe belement volna, csak hogy Temeraire-rel együtt maradhasson. Ilyesfajta kétes dicsőségre azonban nem vágyott, egészen elszörnyedt, ha arra

gondolt, az emberek azt hiszik, csupán politikai törtető, aki saját szülőhazájának hagyományainál többre becsül valamilyen keleti címet.

Zavarában meg sem tudott szólalni. Szokatlan öltözkének történetét anekdotaként szívesen elmesélte volna, de hogy ezzel mentegesse magát, arra nem volt hajlandó. Ha megszólította valaki, röviden válaszolt. Dühében egészen elfehéredett, és – bár nem tudott róla – arca olyan dühös, sőt vészjósló kifejezést öltött, hogy körülötte mindenhol elhalt a beszélgetés. Pedig arckifejezése általában jóindulatú volt, bőre a tengereken töltött évtizedeknek köszönhetően, ha nem is volt sötét, de bronzbarnás árnyalatú, szája pedig állandóan mosolyra állt. Most éppen ellenkezőleg. Pedig ezek az emberek majdnem mindenüket neki köszönhették. Igaz, talán az életük nem, de a vagyonuk mindenképpen attól függött, képes lesz-e sikerre vinni pekingi küldetését: a bukás ugyanis nyílt háborúságot és a kínai kereskedelem végét jelentette volna. A siker azonban vérontásba, sőt, jó néhány emberének életébe került. Laurence ugyan nem várt hálás köszönetnyilvánításokat, sőt, ha lettek volna, maga utasítja vissza őket, de a durva gúnyolódás felháborította.

– Menjünk hát beljebb! – jelentette be Sir George a megszokott időpontnál hamarabb, aztán az asztalnál megtett mindent, hogy megtörje a társaságra telepedett kényelmetlen csendet. A komornyikot legalább féltucatszor leküldte a borospincébe, és az minden alkalommal egyre különlegesebb italokkal tért vissza, az étel pedig annak ellenére kitűnő volt, hogy Staunton szakácsának is igencsak szűkös készletek álltak a rendelkezésére. A fogások közt szerepelt sült ponty, amit apró, főtt rákokból készült ágyra fektettek, főfogásként pedig kettő roston sült őzcomb, amit egy tál ragyogó, arany színű ribiszkedzsemmel tálaltak.

A beszélgetés lassan újra megindult. Laurence ugyan nem volt haragtartó alkat, és tudta, hogy Staunton őszintén szeretné, ha mindenki jól érezné magát, mégis csak a kitűnő burgundi hatására kezdett felengedni. Szerencsére senki sem tett több megjegyzést a kabátjára vagy a császári családdal való kapcsolatára, így néhány fogás után már megenyhült annyira, hogy bőségesen szedjen magának a kíváncsú nápolyis-piskótás süteményből, amelyet finom, narancsos ízű vaníliaszósszal öntöttek le. Ekkor azonban kintről zaj hallatszott, majd egy velőtrázó női sikoly, amely ismételen elnémította az ebédlőben ekkor már szabadon, hangosan folyó beszélgetést.

Csend lett, a poharak megálltak félúton, néhányan hátrébb tolták a székeket. Staunton kissé imbolyogva felállt, és elnézésüket kérte, mielőtt azonban a zaj okát megtudakolhatta volna, az ajtó kivágódott, és Staunton szolgája esett be a helyiségbe. A szolga aggódalmas hangon, sietősen magyarázott valamit kínaiul, ám közben egy másik keleti férfi finom, de határozott mozdulattal odébb tolta. Az illető bélelt kabátot viselt, és boltozatos, fekete gypjúval szegélyezett kerek kalapot. Ruhája poros volt, helyenként sárgás elszíneződések tarkították, és nemigen hasonlított a helyi viseletre. Kinyújtott kezén egy dühösnek látszó sólyom egyensúlyozott; barna és arany tollait felborzolta, szeme villámokat szórt. Csőrével csattintott egyet, majd kényelmetlenül fészkelődött ülőhelyén, miközben karmai belemélyedtek a bélelt anyagba.

Amikor végül mindenki – a vacsorázók és a férfi is – alaposan megbámulták egymást, az idegen újabb meglepetést okozott az összegyűlteknél: hibátlan angolsággal szólalt meg.

– Elnézést kérek, uraim, amiért félbeszakítottam a vacsorájukat, de sürgős ügyben jöttem. Itt van önök között William Laurence kapitány?

Laurence nem tudott azonnal reagálni: a jó bor és a meglepetés elvették a szavát, végül azonban felállt, ellépett az asztaltól, és a sólyom barátságatlan tekintetétől kísérve átvette a vízhatlan anyagba burkolt csomagot.

– Köszönöm, uram – mondta. Most, hogy közelebbről látta a férfit, megállapította, hogy szögletes arca nem teljesen keleties. Szeme, bár sötét színű volt, és enyhén vágott, formájában mégis inkább európainak látszott, kissé kreolos színű bőrét pedig valószínűleg a nap barnította ilyenre.

Az idegen udvariasan meghajtotta a fejét.

– Örülök, hogy szolgálatára lehettem. – Nem mosolyodott el, de szeme csillogásán látszott, hogy a helyiségben lévők reakciója – akik nyilvánvalóan durva betolakodónak tartották – szórakoztatja. Aztán a férfi vetett még egy utolsó pillantást a társaságra, bólintott egyet Staunton felé, majd amilyen gyorsan jött, ugyanolyan gyorsan távozott: sietős léptekkel haladt el a zajra időközben elősiető szolgák mellett.

– Kérem, menjenek, és adjanak Mr. Tharkaynek némi frissítőt – szólt oda halkan Staunton a szolgáknak, és ezzel őket is kiküldte a szobából.

Közben Laurence figyelme a csomag felé fordult. A záró pecsét egészen megpuhult a nyári hőségben, így alig lehetett kivenni rajta a figurát. Letörni sem volt könnyű, úgy ragadt, mint valami olvadt édesség, ujjai egészen ragacsosak lettek tőle. Tartalma pusztán egy lap volt, amelyet Lenton tábornok saját kezűleg vetett papírra Doverben, csupa hivatalos hangvételű utasítás. Laurence első olvasásra is kivette a lényegét.

„... így tehát utasítjuk, hogy minden további idővesztés nélkül induljon Isztambulba, ahol a III. Szelim szolgálatában álló Avraam Maden hivatalában átveheti azt a három tojást, amelyek a megegyezés szerint immár Őfelsége Repülő Hadtestének tulajdonát képezik. Ezek szállítása folyamán ügyeljen arra, hogy az elemektől őket megfelelően megóvja, és a várható kikelésükre való tekintettel azonnal szállítsa őket Dunbarba, ahol átadja az erre kijelölt tiszteknek, akik Önt már várni fogják...”

Ezek után nem volt más, csak a szokásos fenyegető záróformula: „amennyiben Ön vagy bármelyik beosztottja hibájából hiúsulna meg a küldetés, az okozott kárért haditörvényszék előtt kell felelnie”. Laurence átadta a levelet Granbynek, majd odabólintott, hogy adja tovább Riley-nak és Stauntonnak, aki közben követte őket a könyvtárba.

– Laurence – fordult felé Granby, amint továbbadta a levelet –, nem várhatunk itt tovább hónapokat, amíg a hajó helyreállítása befejeződik. Azonnal indulnunk kell.

– Akkor hogyan akarnak menni? – kérdezte Riley a levélből felnézve, amelyet eddig Staunton vállá fölött átnézve olvasott. – Nincs még egy olyan hajó a kikötőben, ami akárcsak pár órára elbírná Temeraire súlyát, márpedig megfelelő pihenőhely hiányában nem tudnak átrepülni az óceánon.

– Nem Új Skóciába igyekszünk, hogy csak tengeri úton mehetnénk – felelte Granby. – Választhatjuk a szárazföldi útvonalat is.

– Ugyan már, az bolondság! – csattant fel türelmetlenül Riley.

– Miért lenne az? – vágott vissza Granby. – Ha hajóval megyünk, nemcsak a javítást kell kivárnunk, de az is tetemes idővesztés, amíg Indiát megkerüljük. Szárazföldön egyenesen Tatárország felé vehetnénk az irányt...

– Na igen, utána meg beugranának a tengerbe, és úsznának Angliáig? – felelte Riley. – Jobb korábban, mint később, de jobb később, mint soha, és a *Honvág*y a leggyorsabb módja a hazautazásnak.

Laurence csak fél füllel hallgatta a szóváltást, inkább újra elolvasta a levelet. Nem tudta eldönteni, valóban sürgős-e az ügy, vagy pusztán a szokásos siettetésről van szó. Egy-egy sárkánytojás kikelésére ugyan igencsak sokat kell várni, mégsem lehet a végtelenségig húzni az időt.

– Azt is vegye figyelembe, Tom – fordult Riley-hoz –, hogy ha nem sikerül jó időt kifognunk, akkor legalább öt hónapi hajóút ide Basra, onnan pedig mindenképpen repülnünk kellene Isztambulig.

– Ráadásul a végén már három sárkányfióka várna, nem három tojás – jegyezte meg Granby. Amikor Laurence megkérdezte a véleményét, elmondta, hogy szerint hamárosan kikelnek, de ha nem is annyira hamar, vesztegetni való idejük akkor sincs. – Nagyon kevés olyan fajta van, amely két évnél több időt tölt a tojásban – magyarázta –, az Admirális pedig nem vesz olyan tojásokat, amelyek nem érték el legalább a félidőt, fiatalabb tojásokról ugyanis elképzelhető, hogy ki sem kelnek. Nem várakozhatunk tovább. Éppen ezért nem is értem, miért minket küldenek, miért nem egy gibraltári csapatot.

Laurence-ben még nem merült fel ez a kérdés, mivel nem sokat tudott a Hadtest csapatainak állomáshelyéről, most azonban ő is meglepődött, hogy éppen őket küldik, holottmindenkinél távolabb vannak az úti céltól.

– Ők hány nap alatt tennék meg az utat Isztambulba? – kérdezte nyugtalanul, hiszen még ha az egész partszakasz is francia kézben van, akkor sem lehetnek örök mindenhol, egy sárkánnyal pedig bárhol lehet pihenőhelyet találni.

– Két-három hét, talán valamivel kevesebb, ha repülnek – felelte Granby. – Mi pedig még akkor sem érünk oda két hónapnál hamarabb, ha a szárazföldi útvonalat választjuk.

Staunton, aki eddig aggodalmasan hallgatta beszélgetésüket, közbeszólt.

– Ebben az esetben elképzelhető, hogy az utasítások nem is annyira sürgősek. Véleményem szerint a levélnek legalább három hónapra volt szüksége, hogy ideérjen. Néhány további hónap már semmiképpen nem számít, hiszen akkor a Hadtest egy közelebbi egységet küldött volna.

– Már ha van olyan közelebbi egység, amit küldeni lehet – felelte Laurence mogorván. Anglia nem állt olyan jól sárkányokból, hogy vészhelyzet esetén akár egyet vagy kettőt is nélkülözni tudott volna, különösen nem egy hónapig, amennyibe az oda-vissza út kerül, pláne nem egy nehézsúlyút, mint amilyen Temeraire. Elképzelhető, hogy Bonaparte ismét megpróbált átkelni a csatornán, vagy megtámadta a Földközi-tengeri flottát, ebben az esetben pedig egyedül Temeraire és még néhány Bombayben és Madrasban tartózkodó sárkány állt a rendelkezésükre.

– Nem – jelentette ki végül Laurence, miután az összes lehetőséget végiggondolta. – Nem hiszem, hogy van időnk. Arról nem is beszélve, hogy a „minden további idővesztés nélkül” szófordulatot is nehéz másként értelmezni. Temeraire készen áll. Árulónak tartanék egy olyan hajóskapitányt, aki ilyen paranccsal késlekedne, amikor pedig mind a dagály, mind a szél kedveznek neki.

Amikor Staunton látta, milyen döntésre jutott, felé fordult.

– Kapitány, kérem, gondolja át alaposabban, milyen hatalmas kockázatot vállal – mondta.

Riley kilenc év ismeretség után kissé nyersebben fogalmazott.

– Az Isten áldja meg, Laurence, nem gondolhatja komolyan ezt az örültséget! – mondta, majd hozzátette. – Szerintem az, ha megvárják a *Honvágyat*, nem késlekedés. Sőt, ha valóban a szárazföldi útvonalon mennek, az olyan, mintha egyenesen az orkánba repülnének bele, pedig csak egy hetet kellene várni arra, hogy kitisztuljon az ég.

– Maga úgy beszél az utazásról, mintha a torkunk elvágására készülnénk! – kiáltott fel Granby. – Nem mondom, hogy nem lenne nehézkes, sőt, veszélyes egy karavánnal nekivágni az útnak, de ha Temeraire-rel megyünk, akkor egyrészt senki sem mer megtámadni minket, másrészt csak annyi időt töltünk a földön, amíg pihenünk.

– Meg amíg egy ilyen elsőrendű sárkánynak élelmet találunk! – vágott vissza Riley.

Staunton nagy bólogatással kísérte Riley szavait.

– Azt hiszem, nincs vele igazán tisztában, milyen hatalmas kihalt területeken kell átvágniuk. – A könyveihez lépett, átlapozott párat, majd átnyújtott néhány térképet Laurence-nek. A területek nagy része még így, a pergamenen is elég barátságosnak látszott, a névtelen pusztaságban csak egy-két kisebb település árválkodott, a hegyek mögött hatalmas sivatagok nyújtózkodtak, és a poros, szakadozott anyagra valaki régies kézírással oda is írta: „e helyütt három héten át nem vala vizünk”. – Ne haragudjon, ha túl gorombán fejezném ki magam, de erre menni esztelenség, és biztos vagyok abban, hogy ezt még az Admiralitás sem kívánja Öntől.

– Én pedig abban vagyok biztos, hogy Lenton soha nem egyezne bele abba, hogy hat hónapig fűtőrészve várjunk a szélre – felelte Granby. – Emberek is szoktak arrafelé jönni-menni, ott van például az a Marco Polo nevű úriember két évszázaddal ezelőtt.

– Na igen, de gondoljon csak Fitch és Newbery expedícióira! – mondta Riley. – Három sárkányt is elveszítettek a hegyek között a hófűvásban, mert ugyanilyen esztelen...

– Ez a férfi, Tharkay, aki a levelet hozta – fordult Laurence Staunton felé, hogy ezzel félbeszakítsa az egyre parázslóbb vitát –, ő is a szárazföldi úton jött, nem?

– Remélem, nem őt akarja követni – felelte Staunton. – Egy ember el tud jönni ott is, ahol egy csoport nem, különösen egy olyan tapasztalt utazó, mint ő. De hogy még határozottabban fogalmazzak: ő csak a saját életét tette kockára az utazással, magának azonban számolnia kell azzal, hogy egy kimondhatatlanul értékes sárkánnyal megy, amelynek pusztulása még e küldetés kudarcánál is súlyosabb veszteség volna.

– Ha rám hallgatsz, induljunk azonnal – jelentette ki a kimondhatatlanul értékes sárkány, amikor Laurence az ő véleményét is kikérte. – Szerintem nagyon izgalmasan hangzik. – Temeraire egészen felélénkült a hűvös esti levegőben, farkával pedig lelkesen ide-oda csapkodott, és ezzel két embermagasságú homokdűnét emelt a tengerparti homokba. – Vajon milyen sárkánytojások lehetnek? Képesek lesznek tüzet fűjni?

– Istenem, bárcsak adnának egy Kazilikot! – sóhajtott fel Granby. – De szerintem egyszerű középsúlyúak lesznek. Az ilyen megállapodások fő célja általában a vérvonalak frissítése.

– Semmilyen más módon nem érhetünk hamarabb haza – mondta Temeraire, miközben oldalra hajtott fejjel, egy szemmel nézte a térképet, amelyet Laurence terített ki számára a homokra. – Te is tudod, milyen lassan megy a hajózás, nekem pedig nincs szükségem állandó szélre sem. A nyár vége előtt otthon leszünk. – Becslése nemcsak optimista volt, de teljességgel valószínűtlen is, mivel Temeraire nem igazán tudta felmérni a térképen a távolságokat. Ennek ellenére valószínűnek látszott, hogy szeptember végére valóban Angliába érnek, és ez olyan ösztönző hatással volt rá, hogy még az óvatosságról is megfeledkezett.

– Van azonban valami, amit nem értek – mondta Laurence. – Mi jelenleg a *Honvág* legénységéhez tartozunk, és Lentonnak úgy kellett számítania, hogy azon indulunk haza. Van valami szertelenség abban, ha most egyszerre csak nekivágunk a régi selyemútnak, és ne – nézett jelentőségteljesen Temeraire-re –, *ne* gyere azzal, hogy semmi veszéllyel nem jár.

– De hát nem lehet *annyira* veszélyes! – mondta Temeraire tántoríthatatlanul. – Hiszen úgysem hagyom, hogy egyedül maradj és megsebesülj!

– Abban nem kételkedem, hogy egy egész sereggel is szembeszállnál, csak hogy minket megvédj – mondta Laurence. – De egy hegyi orkánnal még te sem tudnál mit kezdeni. – Riley beszámolója a Karakorum hágóin elvesztett expedícióról ugyancsak óvatossá tette. Laurence könnyen el tudta képzelni, milyen halálos következményekkel járhat egy ilyen vihar: Temeraire-t a fagyos szél földközelségbe kényszerítené, ahol a hó- és jégzemcsék olyan helyeken is ráfagynának a szárnyára, ahol már egyik embere sem érné el őket. A főrögtében nem látná a sziklafalakat, és akár órákig is körbe-körbe szállhatna, arról nem is szólva, hogy az alacsony hőmérsékletben maga a sárkány is sokkal nehezkesebb és erőtlenebb, így könnyen a jég prédájává válhat egy olyan vidéken, ahol még menedékre sem számíthatnak. Ebben a helyzetben Laurence előtt két választás állna: vagy megparancsolja Temeraire-nek, hogy szálljon le, és akkor emberei életéért cserébe gyors halálra ítélné, vagy együtt szállnak tovább a biztos, de lassú pusztulásba. Ezerszer inkább szeretett volna csatában halni meg, mint így.

– Éppen ezért lenne jobb, ha minél hamarabb indulnánk – szállt be a vitába Granby is. – Augusztusban minden bizonnyal kevesebb a hófűvás, mint októberben.

– Viszont gyorsabban megsülnek a sivatagban – vágta rá Riley.

Granby feléje fordult.

– Azt pedig nem is akartam eddig mondani – mondta szikrázó tekintettel –, hogy az ilyen érvek kissé öregasszonyosan hangzanak...

– Mert nem úgy hangzanak – szólt közbe éles hangon Laurence. – Igaza van, Tom. A veszélyt nem annyira a hófűvások jelentik, hanem az, hogy fogalmunk sincs, milyen nehézségek várnak ránk az úton. Először tehát ezekről kell megtudnunk valamit, és csak utána dönthetünk arról, megyünk-e vagy várunk.

– De ha pénzt kínál neki, persze, hogy azt fogja mondani, hogy biztonságos! – vitatkozott Riley.

– Aztán egyszerre csak otthagyja magukat a semmi közepén, ahonnan a visszautat sem ismerik! Staunton is megpróbálta lebeszélni Laurence-t, amikor másnap reggel Tharkay elérhetőségét tudakolta.

– Néha leveleket hoz, néha a Társaság számára teljesít megbízásokat Indiában – mondta Staunton. – Az apja úriember volt, ha jól tudom, magas rangú tiszt, és odafigyelt arra, hogy a fia jó nevelést kapjon. Mégsem hiszem, hogy kifinomult stílusa ellenére teljesen megbízható lenne. Az anyja valamilyen tibeti vagy nepáli bennszülött nő volt, és életének nagy részét a föld elvadult vidékein töltötte.

– Ami engem illet, én inkább megyek egy félig brit származású vezetővel, mint olyasvalakivel, akivel képtelen vagyok megértetni magam – jelentette ki utólag Granby, amikor Laurence-szel együtt Makaó szűk utcáin haladtak céljuk felé. A csatornák még mindig csordultig voltak a késői esőzések vizével, és az elszóródott szemetet vékony, nyálkás, zöld réteg borította. – Arról nem is szólva, hogy ha Tharkay nem lenne bennszülött, semmire sem mennénk vele. Hogy pont ezzel van bajuk!

Tharkay lakóhelyére azonban csak jó idő múlva találtak rá: egy nyomorúságos, kétemeletes ház volt a kínai negyedben. Teteje berogyott, és csak a szomszéd épületek tartották meg. A házak itt úgy támaszkodtak egymásnak, mint összesúgó, részeg öregemberek.

Tharkay a ház középső udvarában ült, és éppen a sólymot etette egy nyers hússal tele tálból. Bal kezének ujjai tele voltak fehér hegekkel ott, ahol a vad madár régebbi etetések alkalmával belevájt a csőrével, de volt néhány most is vérző, kisebb sebe is.

– Igen, a szárazföldi úton keresztül jöttem – felelte Laurence kérdésére –, de maguknak nem ajánlom ezt az utat, kapitány. Kényelmetlen, a hajózáshoz semmiben sem hasonlítható utazás lenne. – Az etetést beszéd közben sem hagyta abba. Felemelt egy darab húst, amelyet a sólyom kicsippentett az ujjai közül, majd nyelés előtt harciasan körülnézett, miközben csőre két oldalán kilógott a véres cafat.

Azt sem igazán tudták, hogyan szólítsák meg: nem volt sem szolga, sem úriember, sem bennszülött, iskolázott beszéde pedig szöges ellentétben állt gyűrött, szakadt ruhájával és nyomorúságos környezetével. Igaz, meglehet, hogy nem furcsa kinézete, hanem kifejezetten ellenséges kedvence miatt nem sikerült jobb szállást szereznie. A férfi viselkedésén mindenesetre nem látszott, hogy zavartatná magát társadalmi helyzete miatt, éppen ellenkezőleg, viselkedésében volt egy adag önteltség, ráadásul közvetlenebbül viselkedett velük, mint Laurence tette volna ilyen rövid ismeretség után. Mintha ezzel is tiltakozni akart volna az ellen, hogy szolgaszámba vegyék.

Mégis készségesen válaszolt kérdéseikre, és amikor befejezte az etetést, sapkát húzott a madárra, és letette aludni. Utána megmutatta azt a felszerelést, amelyet utazásai során használt, hogy Laurence-ék is megvizsgálhassák. Volt ezek között egy speciális, sivatagi szörmével bélelt sátor, melynek szélein bőrrel megerősített rések húzódtak. Ezek Tharkay magyarázata szerint arra szolgáltak, hogy ilyen sátrak egész sorát egymáshoz kapcsolják, s így akár egy tevét, akár – sok sátor esetén – egy sárkányt is megvédjenek a homok-, jég- vagy hóvihartól. A felszereléshez tartozott egy szép formájú, bőrbe csomagolt kulacs, amelynek vastag viaszrétege megakadályozta a folyadék elszivárgását, kupakjához pedig fonálon kis ónkupát erősítettek, amelyet a szélei mentén vésetek díszítettek. Volt még egy apró iránytű fadobozban, valamint egy vastag, sok-sok kézzel rajzolt térképből összefűzött mappa, melyeken apró, precíz betűs kézírással szerepeltek a feliratok.

Mindegyiken látszott, hogy gyakran használják, de jól karban tartják őket: Tharkay jól tudta, mit csinál, és – Riley aggodalmaival ellentétben – egyáltalán nem lelkesedett fel Laurence-ék ajánlatán.

– Nem szándékoztam visszatérni Isztambulba – mondta, amikor Laurence végre eljutott odáig, hogy felkérje a társaság vezetőjének. – Nincs ott semmi dolgom.

– Miért, máshol van? – kérdezte Granby. – Maga nélkül talán sosem érünk oda, magának pedig a hazáját kellene szolgálnia!

– És természetesen megfizetjük a fáradozását – tette hozzá Laurence.

– Nos, ebben az esetben... – sóhajtott fel Tharkay, és kényszeredetten elmosolyodott.

– Most már csak abban reménykedhetek, hogy lesznek, akiknek az ujjurok nem harapják át a torkát – mondta Riley borúsan, amikor a vacsora végére feladta, hogy megpróbálja lebeszélni őket. – Velem vacsorázik holnap a hajón, Laurence? – kérdezte, és a csónakjába lépett. –

Rendben. Majd átküldöm a nyersbőrt meg a hajókovácsot – kiáltott még vissza, ahogy hangja egyre kevésbé hallatszott az evezők csobbanásaitól.

– Senkinek nem hagyom, hogy elharapja a torkotokat – szólalt meg méltatlankodva Temeraire. – Egyébként szívesen megnéznék egy ujgurt magamnak. Biztosan valami sárkányféle.

– Azt hiszem, inkább madárféle – mondta Granby. Laurence kételkedve hallgatta, de nem szólt, mert ő maga sem volt teljesen biztos benne.

– Egy bennszülött törzs – mondta másnap reggel Tharkay.

– Értem – felelte kissé csalódottan Temeraire. Embereket már látott bőven. – Nem hangzik túl izgalmasnak, hacsak nem vad harcosok – fordult reménykedve Tharkay felé.

– Van elég pénze harminc tevére? – kérdezte Tharkay Laurence-t, amikor sikerült végre elmenekülnie a sárkánytól, aki alaposan kikérdezte az utazás várható izgalmairól, a vad homokviharokról és a fagyos hegyi hágókról.

– Repülni fogunk – felelte értetlenül Laurence. – Temeraire fog vinni minket – tette hozzá, miközben azon gondolkodott, vajon hol értette félre Tharkay.

– **Tunhuangig** talán – bólintott egykedvűen Tharkay. – De ott már tevéket kell vennünk. Egy tevére ráfér egy Temeraire-hez hasonló méretű sárkány napi vízadagja, utána pedig elfogyaszthatja.

– Erre valóban szükség van? – kérdezte Laurence, akit aggasztott az idővesztés. Úgy gondolta, hogy a szelek szárnyán hamar átkelnek a sivatagon. – Temeraire jó száz mérföldet is meg tud tenni naponta, ha szükséges. Ilyen távolságon belül csak találunk vizet!

– A Takla-Makánban nem – rázta meg a fejét Tharkay. – A karavánútvonalak lassan teljesen elnéptelenednek, csakúgy, mint a városok, az oázisok nagy része pedig kihalt. Magunknak és a tevéknek talán találunk vizet, de az sem lesz teljesen tiszta. Ha nem akarja megkockáztatni, hogy a sárkány szomjan haljon, muszáj vizet vinnünk magunkkal.

Ez az érvelés be is rekesztette a vitát, Laurence-nek azonban Sir George-hoz kellett fordulnia támogatásért, hiszen amikor Angliából elindult, még nem sejtette, hogy anyagi forrásaival harminc szomszédos tevét és felszerelésüket is finanszíroznia kell.

– Ugyan már, semmiség – jelentette ki Staunton, amikor Laurence kötelezvényt akart cserébe adni. – Bizonyos vagyok benne, hogy ha minden rendben megy, ötvenezer fontot keresek a maga utazásán. Csak attól tartok, egyenesen a halálba küldöm Önöket. Laurence, ne haragudjon, hogy ilyen kellemetlen kérdést szegezek Önnek, de van valami, ami azóta foglalkoztat, amióta indulni készülnek. Nem gondolt még arra, hogy a levél esetleg hamisítvány?

Laurence döbbenten nézett rá.

– Nem gondolt még arra – folytatta Staunton –, hogy a levélben megfogalmazott parancsokat még azelőtt adták, hogy az Ön kínai sikereinek híre Angliába juthatott volna? Már ha egyáltalán eljutott oda a hír. Gondoljon csak bele, milyen hatása lett volna a tárgyalásokra, ha Ön és Temeraire egyszerre csak minden magyarázat nélkül távoztak volna! Tolvaj módra kellett volna elhagyniuk az országot, ráadásul egy ekkora mértékű sértés minden bizonnyal háborút szült volna. Képtelen vagyok elhinni, hogy a minisztérium bármilyen okból ilyen utasításokat adna.

Laurence elküldetett a levélért és Granbyért, majd közösen tanulmányozni kezdték a keletre néző ablakokon betűző erős napfényben.

– Ugyan nem vagyok szakértője az ilyesféle dolgoknak, de szerintem ez Lenton kézírása – mondta bizonytalanul Granby, és visszaadta a levelet.

Laurence is hasonlóan gondolta a vékony, kissé reszketeg kézírás alapján, csak hogy – bár ezt nem árulta el Stauntonnak – az ilyen kézírás a reptetők között nem számított ritkának. Ők ugyanis hét éves korukban kezdték a szolgálatot, a legigéretesebbek pedig tízéves korukra már futárok lettek, így a gyakorlati kiképzés miatt az elméleti tanulmányaikat erősen elhanyagolták. Saját fiatal kadétjai is sokat morgolódtak amiatt, hogy Laurence ragaszkodott hozzá: rendszeren tanulják meg a szépírást és a trigonometriát.

– Különb is, ki küldene ilyesmit? – kérdezte Granby. – A francia nagykövet, De Guignes előttünk hagyta el Pekinget, szerintem már félúton van Franciaország felé. És ő jól tudja, hogy a tárgyalásoknak már vége.

– Lehetnek azonban a levél mögött kevésbé jól informált francia ügynökök is – mondta Staunton. – Sőt, ennél is rosszabb: olyanok, akik tudnak a sikereikről, és most megpróbálják csapdába csalni önöket. A sivatagi rablók igencsak szívesen fogadnak némi ajándékot annak fejében, hogy önöket megtámadják. Arról nem is beszélve, hogy van valami gyanús az üzenet időzítésében. Túlságosan is jókor jött: a *Honvág* megsérült, önöket pedig nyilván bosszantja a kényszerű várakozás.

– Hát az egyszer biztos, én nem csináltam belőle titkot, hogy minden tiltakozás és baljós előjel ellenére szívesen indulnék már – mondta Granby, amikor már a szállásuk felé sétáltak. A sárkány legénysége időközben vad készülődésbe fogott, amittől a tengerpart homokján mindenütt furesza buckák magasodtak. – Lehet, hogy veszélyes, de hát nem kólikás csecsemők dajkálására fogadtak fel minket! A sárkányok pedig azért élnek, hogy repüljenek, és újabb kilenc hónap ücsörgés a parton és a sárkányfedélzeten kikezdené Temeraire repülési morálját.

– Ahogy a fiúkét is, ha már eddig ki nem kezdte – morogta mogorván Laurence, ahogy a fiatal tisztek sürgés-forgását figyelte. Nem igazán tetszett nekik, hogy váratlanul újra munkára fogták őket, ez a szokásosnál lármásabb viselkedésükön jól látszott.

– Allen! – szólt rá az egyikre Granby éles hangon. – Figyeljen oda jobban a hám szíjaira, ha nem akarja, hogy meglazuljon maga alatt! – A fiatal zászlós ugyanis nem csatolta be rendszeren a repülőhámjának szíjait, amelyek most hosszan kígyóztak utána, szinte várva, kit gáncsolhatnak el.

A földi legénység irányítója, Fellowes és a hámosok még mindig a repülőfelszerelésen dolgoztak, ezt ugyanis csúnyán megrongálta a tűz. A szíjak jó része megkeményedett a sótól, megrohadt vagy elégett, ezért ki kellett cserélni. A csatok többsége deformálódott a hőtől, ezeket Pratt, a fegyvermester próbálta meg újra kikalapálni a parton hamarjában felállított kovácsműhelyben.

– Egy pillanat, mindjárt kiderül – mondta Temeraire, amikor ráadták, hogy kipróbálja, és szűrős homokvihart kavarva ellökte magát. Egy kis kör után leszállt, és magyarázni kezdett. – A vállszíjat erősítsétek meg egy kicsit, a farhámot pedig vegyétek hosszabbra – mondta, de néhány kisebb állítás után elégedetten közölte, hogy megfelel.

Vacsora előtt levették Temeraire-ről a szíjakat. A sárkány elé egy jókora, nyárson sült bivalyt tálaltak, amelyhez nagy rakás zöld és piros paprikát sütöttek, valamint egy jó adag gombát, melyet Temeraire Capetownban kedvelt meg. Közben Laurence a saját embereit is vacsoráztatni küldte, maga pedig kievezett a *Honvág*hoz, hogy elköltse utolsó vacsoráját Riley-val. A vacsora csendes, de baráti hangulatú volt, alig ittak, és a végén Laurence átnyújtott néhány levelet, melyet anyjának és Jane Rolandnak címzett. A hivatalos leveleket már korábban átadta.

– Hát akkor szerencsés utat – mondta Riley, miután a hajó oldaláig kísérte. A nap már alacsonyan állt, sőt, csaknem eltűnt a város házai mögött, mire Laurence kiért a partra. Temeraire éppen az utolsó csontokat szopogatta tisztára, és az emberek is kijöttek a szállásukról.

– Minden rendben – mondta Temeraire, amikor újra felszerszámolták. Ezután a legénység is felmászott, és saját hámjaik karabinereit beakasztották Temeraire hámjába.

Tharkay, aki állig begombolkozott, könnyedén mászott fel Laurence közelébe, Temeraire nyakának tövéhez. A madarára csuklyát húzott, és egy kis ketrecben a mellkasához szíjazta. A *Honvágyról* váratlanul ágyúdörgés hallatszott: a hivatalos üdvözlésre válaszul Temeraire örömteli üvöltést hallatott. A főárbocon feltűnt a zászlójel: kedvező szél. A sárkány összes izma és ina megfeszült, majd hatalmas levegőt vett, amelytől légkamrái kitágultak, azután felemelkedett. Alattuk a város és a kikötő keringve tűnt a semmibe.